

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/324/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813210835
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8813210835.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Martina Barana v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovaným: 1/ Q. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX V. č. XX, 2/ I. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX F. - V., V. P. XXX/X, o zaplatenie sumy 14.666,98 eura s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 4C/563/2013-127 zo dňa 03.07.2014 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku, ktorým súd prvého stupňa zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 2.606,42 eur s príslušenstvom.

odôvodnenie:

Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 2.606,42 eur s príslušenstvom.

Žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.295,60 eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.07.2009 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.08.2009 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.09.2009 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.10.2009 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.11.2009 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.12.2009 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.01.2010 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.02.2010 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.03.2010 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.04.2010 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.05.2010 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.06.2010 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.07.2010 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.08.2010 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.09.2010 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.10.2010 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.11.2010 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.12.2010 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.01.2011 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.02.2011 do zaplatenia, 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.03.2011 do zaplatenia, 9,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 147,08 eur od 21.04.2011 do zaplatenia, 9,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 7.059,84 eur od 21.05.2011 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že splnením povinnosti jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia druhého žalovaného. V prevyšujúcej časti súd žalobu

žalobcu zamietol a čo sa týka trov konania rozhodol tak, že o nich bude rozhodnuté samostatným uznesením v lehote do 30 dní po právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa vychádzal zo zistenia, že žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 02.07.2012 domáhal pôvodne toho, aby súd uložil žalovaným zaplatiť mu sumu 14.666,98 eura s príslušenstvom. Neskôr, 14.01.2014 zobral žalobu v časti istiny 2.606,42 eura späť a žiadal pripustiť zmenu žaloby tak, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť mu sumu 12.060,56 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške vyplývajúcej z právneho predpisu zo splátok po 147,08 eur za obdobie od ich splatnosti, ktoré bolo vždy k 21. dňu v mesiaci počínajúc mesiacom júl 2008 a končiac mesiacom máj 2011 pričom zaplatenie úroku z omeškania žiadal do času zaplatenia jednotlivých dlžných splátok tak, že splnením povinnosti jedným zo žalovaných má zaniknúť v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia iného žalovaného.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalobca je na základe zmluvy o postúpení pohľadávok právnym nástupcom Slovenskej sporiteľne, a.s., ktorá ako veriteľ uzatvorila so žalovaným v 1. rade ako dlžníkom dňa 22.04.2005 pod č. 0503381386 Zmluvu o splátkovom úvere; na základe tejto zmluvy bol žalovanému v 1. rade poskytnutý úver na rekonštrukciu bytu vo výške 11.617,87 eur, úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 8,60 % ročne, úver mal byť zaplatený v mesačných splátkach vo výške 1.447,08 eur - 4.431 Sk (zrejme správne 147,08 eura - pozn. odvolacieho súdu); splátky mali byť splatné vždy k 20. dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky bola dňa 20.05.2015, konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 20.04.2015.

Medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v 2. rade bola dňa 22.04.2005 uzatvorená dohoda o ručení, z ktorej vyplýva, že žalovaný v 2. rade sa zaviazal uspokojiť pohľadávku zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0503381386 v prípade, že ju neuspokojí žalovaný v 1. rade, ako aj ďalšia osoba ako dlžníčka - Anna Adamčíková, ktorá pôvodne bola taktiež žalovanou v konaní, avšak žalobný návrh voči nej bol vzatý späť po jej tvrdení, že zmluvu so Slovenskou sporiteľňou, a.s. nepodpísala a k jej podpísaniu bývalému manželovi - žalovanému v 1. rade súhlas nedala.

Súd prvého stupňa po tom, ako žalovaný v 1. rade súhlasil s pôvodne podanou žalobou a k zmenenej žalobe sa už nevyjadril a po tom, ako žalovaný v 2. rade žiadal pôvodne podanú žalobu zamietnuť vnesúc námietku premlčania a nevyjadriac sa k zmenenej žalobe konštatoval, že žalobca po pripustení zmeny žaloby si uplatňuje iba nárok na 82 neuhradených splátok úveru splatných od 20.07.2008. Súd prvého stupňa, konštatujúc svoju povinnosť z úradnej moci prihliadnuť na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania, mal za to, že premlčacia lehota je trojročná a vzťahuje sa na každú jednotlivú splátku úveru. Vzhľadom na to, že žaloba bola podaná na súde dňa 02.07.2012, nepremičanými sú splátky splatné 3 roky spätne od podania žaloby. Keďže splatnosť jednotlivých splátok bola dohodnutá k 20. dňu v mesiaci, nepremičanými splátkami sú tie, ktoré sú splatné odo dňa 20.06.2009. Jedná sa tak o 70 nepremičaných splátok po 147,08 eura, spolu ide o istinu a úrok z úveru v sume 10.295,60 eura. Nárok žalobcu na 12 premlčaných splátok splatných pred 02.07.2009 súd prvého stupňa ako nedôvodný zamietol. Súd prvého stupňa konštatoval, že na závere o premlčaní splátok splatných v období pred tromi rokmi od podania žaloby na súd nemení nič ani to, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, v ktorej mal žalovaný v 1. rade prehlásiť, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Podľa súdu prvého stupňa táto dohoda z 12.09.2011 bola podpísaná vtedy, keď bol dlh čiastočne premlčaný, o čom žalovaný v 1. rade nemal vedomosť. Vzhľadom na predformulovaný obsah dohody a okolnosti jej podpisu mal súd prvého stupňa vážne pochybnosti o tom, že išlo o skutočný prejav vôle žalovaného v 1. rade uznať dlh, o čiastočnom premlčaní poučený nebol. Takýto postup žalobcu súd prvého stupňa vyhodnotil ako rozporný s dobrými mravmi, pretože podpisom formulárovej dohody si žalovaný v 1. rade ako spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie. Podľa jeho názoru išlo o nekalú obchodnú praktiku zo strany žalobcu, ktorej nie je možné priznať ochranu. Žalovanému v 2. rade ako ručiteľovi uložil zaplatiť povinnosť v rozsahu v akom ju uznal za dôvodne uplatnenú voči žalovanému v 1. rade, a to z toho dôvodu, že žalovaný v 1. rade ako dlžník po výzve veriteľa, dlh, za ktorý žalovaný v 2. rade ako ručiteľ zodpovedal, nesplnil.

Súd prvého stupňa v rozhodnutí citoval ustanovenia Obchodného zákonníka - § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, ustanovenia Zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa - § 6 ods. 3, § 23a ods. 1, 2, ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 1, 2, § 39, § 100, §

101, § 111, § 511, § 533, § 524 ods. 1, 2, § 546, § 548 ods. 1, 2, 3, § 517 ods. 1, ustanovenie § 1 ods. 1, ods. 2 písm. a) Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 5b Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.05.2014 a ustanovenia § 10c, § 3 ods. 1, 2 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.

Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ustanovenia § 151 ods. 3 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolania žalobca a žalovaný v 2. rade.

Žalobca v odvolaní uviedol, že odvolaním napáda len výrok rozsudku, ktorým súd prvého stupňa žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Poukázal na to, že zmluva, nároky z ktorej sú predmetom konania, bola uzatvorená dňa 22.04.2005, ide teda o záväzkový vzťah, ktorý sa má posúdiť podľa ustanovení Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Podľa Obchodného zákonníka, ustanovenia § 397, je premlčacia doba 4 roky. Ak súd prvého stupňa vychádzal z premlčacej lehoty trojročnej, nerozhodol správne. Okrem toho, pokiaľ súd prvého stupňa aplikoval ustanovenie § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa jeho názoru tým došlo k značnému narušeniu princípov právneho štátu, zákonodarca prijatím tejto právnej úpravy uložil súdom a iným orgánom povinnosť vyhľadávať dôvody, pre ktoré by mohol byť nárok veriteľa zamietnutý alebo pre ktoré by nemusel byť veriteľom priznaný nárok v plnej výške. Tým de facto zlegalizoval postavenie súdu ako advokáta dlžníka. Podľa jeho názoru vzniká reálna hrozba, že súd by tak mohol žalobcovi spôsobiť škodu. Poukázal aj na odlišné stanovisko sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky Milana L'alíka k nálezu sp. zn. I.ÚS 547/2012. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej bol jeho nárok v prevyšujúcej časti zamietnutý, zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo aby v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a jeho nároku, ktorý bol pôvodne podaný, vyhovel.

Žalovaný v 2. rade v dôvodoch odvolania uviedol, že odvolanie podáva len voči výroku, ktorým súd prvého stupňa uložil povinnosť zaplatiť dlžnú sumu jemu a žalovanému v 1. rade a voči výroku, ktorým rozhodol, že splnením povinnosti jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenie druhého žalovaného. Aj keď súd prvého stupňa starostlivo a podrobne odôvodnil rozsudok vo vzťahu k samotnej zmluve o splátkovom úvere, jeho rozhodnutie je nesprávne, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že pôvodne žalovaná Anna Adamčíková s úspechom namietala relatívnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o splátkovom úvere, a to z toho dôvodu, že takúto zmluvu nepodpísala. Domnieval sa preto, že súd prvého stupňa bude tiež posudzovať platnosť dohody o ručení, ktorá bola uzatvorená medzi pôvodným veriteľom a ním. Pri uzatváraní dohody o ručení bol pôvodným veriteľom uvedený do omylu, pretože pôvodný veriteľ neuzatvoril zmluvu o úvere aj s Annou Adamčíkovou, pričom v dohode o ručení pôvodný veriteľ opak explicitne deklaroval. Ak by žalovaný v 2. rade vedel, že zmluvu o úvere Anna Adamčíková neuzatvorila, určite by nikdy nepodpísal dohodu o ručení zo dňa 22.04.2005, pretože takto by vlastne len vytváral ručenie samotnému žalovanému v 1. rade, jedine ktorému bol aj v skutočnosti úver poskytnutý. Z obsahu dohody o ručení sa oprávnené domnieval, že úver budú splácať spoločne obaja manželia Adamčíkovci a zvýši sa tým bonita splatenia úveru a v budúcnosti sa pravdepodobne neaktivuje jeho ručiteľský záväzok. Podľa neho ide o právny úkon neplatný a súd prvého stupňa mal ex offio vyhlásiť neplatnosť uzatvorenej dohody o ručení, ktorú on s pôvodným veriteľom podpísal. Žalovaný v 2. rade taktiež uviedol, že podľa jeho názoru došlo k odstúpeniu od úverovej zmluvy a žalobca teda má nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to len voči žalovanému v 1. rade, teda voči tomu, komu skutočne aj plnil, avšak nemá nárok voči žalovanému v 2. rade, pretože pri ručení platí zásada, že bez hlavného záväzku niet ručenia. Žalovaný v 2. rade sa na úkor žalobcu v žiadnom prípade bezdôvodne neobohatil.

Žalobca, ako aj žalovaný v 2. rade si uplatnili trovy odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 212 O.s.p., bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 1, 2 O.s.p., miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu dňa 09.06.2016 (§ 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p.) a zistil, že tak odvolanie žalobcu, ako aj odvolanie žalovaného v 2. rade dôvodným nebolo.

Súd prvého stupňa v prejednávanej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil aj správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil odôvodnenia rozhodnutia súdom prvého stupňa, na ktoré odkazuje stotožňujúc sa so závermi, ku ktorým súd prvého stupňa dospel a pre doplnenie k odvolacím dôvodom žalobcu a žalovaného v 2. rade dodáva:

Je nesporné, že medzi účastníkmi konania ide o občianskoprávny vzťah vzniknutý zo spotrebiteľskej zmluvy pri posudzovaní obsahu ktorej platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Zmyslom tejto úpravy je zabezpečiť ochranu slabšiemu účastníkovi kontraktčného procesu, ktorým je spotrebiteľ, ktorý sa v záväzkovom vzťahu ocitá vo fakticky nerovnom postavení s dodávateľom, majúcim možnosť jednostranne formulárovými zmluvami stanovovať zmluvné podmienky. Právnu úpravou sa sleduje vyrovnanie tejto faktickej nerovnosti účastníkov záväzkového vzťahu.

Žalobca namieta nesprávnosť aplikácie premlčacej lehoty podľa Občianskeho zákonníka. Táto námietka žalobcu nie je správnou. Pri posudzovaní nárokov zo záväzkových vzťahov, jedným z ktorých je spotrebiteľ, z hľadiska včasnosti uplatnenia práva platí úprava premlčania vyplývajúca z Občianskeho zákonníka. Uvedený záver vyplýva už z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 14.02.2013 v konaní sp. zn. 6Co/81/2012, v ktorom je vyslovený právny názor, že aj pri úverovej zmluve uzatvorenej podľa Obchodného zákonníka medzi podnikateľom a spotrebiteľom je treba použiť pri otázke premlčania (ale aj pri iných otázkach napríklad uznanie dlhu a pod.) prednostne úpravu uvedenú v Občianskom zákonníku. Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. I.ÚS 402/2011-10 z 19.06.2013 na základe ústavnej sťažnosti proti predmetnému rozsudku Krajského súdu v Prešove uviedol, že po preskúmaní rozsudku argumentáciu navrhovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov Krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by Krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah Ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 Ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok Krajského súdu bol svojvoľným alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.05.2014, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v citovanom znení nadobudlo účinnosť 1. mája 2014, právny predpis, ktorého súčasťou je, nemá prechodné ustanovenia, to znamená, že od účinnosti sa zákonodarcom zvolená právna úprava vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom (z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 8 MCdo13/2014 z 28.05.2015).

Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ súd prvého stupňa pri rozhodovaní o nároku žalobcu z toho hľadiska, či bol uplatnený na súde včas, vychádzal z trojročnej premlčacej lehoty, rozhodol správne, zákonným postupom.

Len pre úplnosť, vzhľadom na podpornú argumentáciu žalobcu, z ktorej vyplýva, že aplikovaním ustanovenia § 5b Zákona č. 250/2007 Z.z. súdy vyhľadávajú dôvody, pre ktoré by mohol byť nárok veriteľa zamietnutý alebo nemusel byť priznaný v plnej výške, sa žiada poukázať na princíp vigilantius iura scripta sunt, ktorý odráža konštrukciu, podľa ktorej je mechanizmus fungovania súkromného práva

vybudovaný na predpoklade iniciatívy jeho subjektov smerujúci k realizácii svojich záujmov právne relevantným postupom. Je preto absurdné, aby sa ktokoľvek dovoľoval zásahu do svojich práv, pokiaľ si nepriaznivý dôsledok spôsobil sám svojim vlastným chovaním (z uznesenia Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 11.11.1999, sp. zn. I.ÚS 435/99). V zmysle uvedeného žalobcovi nič nebránilo uplatniť svoj nárok na súde včas.

Čo sa týka odvolania žalovaného v 2. rade, je potrebné uviesť, že zo spisu nevyplýva, že by sa žalovaný v 2. rade počas konania pred súdom prvého stupňa dovolal údajnej neplatnosti dohody o ručení, ktorú uzavrel s právnym predchodcom žalobcu. Táto neplatnosť má pritom vyplývať z toho, že konal v omyle, keďže ďalším dlžníkom mala byť aj manželka žalovaného v 1. rade, čo sa ukázalo ako nepravdivé. Pri nedovolaní sa neplatnosti právneho úkonu, ktorý mal byť podľa vlastného tvrdenia urobený v omyle, považuje sa právny úkon za platný (§ 40a Občianskeho zákonníka).

Z § 546 Občianskeho zákonníka vyplýva, že právny vzťah medzi ručiteľom, t.j. osobou odlišnou od dlžníka a veriteľom vznikne na základe dohody o ručení, ktorá má povahu jednostranne zaväzujúcej zmluvy. Ak sa ručiteľ zaviazal na splatenie dlhu s viacerými spoludlžníkmi, rozsah jeho ručenia bude závisieť od rozsahu ručiteľského záväzku k týmto dlžníkom. Ak by veriteľ vyzval len jedného z dlžníkov na zaplatenie celého dlhu, právne postavenie ručiteľa bude závisieť od toho, či prevzal za tohto dlžníka ručenie a v akom rozsahu. Z dohody o ručení, ktorú uzatvoril žalovaný v 2. rade s právnym predchodcom žalobcu nevyplýva osobitný rozsah ručenia za plnenie jednotlivými dlžníkmi zo zmluvy č. 0503381386. V tomto zmysle je preto bez významu argumentácia žalovaného v 2. rade; ak veriteľ zo zmluvy vyzval k plneniu hociktorého z dlžníkov, ktorí boli uvedení v zmluve o splátkovom úvere a v dohode o ručení a osoba - dlžník, ktorý bol k plneniu vyzvaný nezaplatil, znamená to, že povinnosť plniť sa vzťahuje na ručiteľa. V tejto súvislosti sa žiada poukázať na závery vyplývajúce z R 36/1978 - pre právny vzťah medzi veriteľom dlžníka a ručiteľom je nerozhodné, či bol ručiteľ predtým, než urobil ručiteľské vyhlásenie, uvedený dlžníkom do omylu.

Žalovaný v 2. rade taktiež namietol, že veriteľ mal od zmluvy odstúpiť, čoho dôsledkom by mal byť len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z listín zo spisu táto domnienka žalovaného v 2. rade však nevyplýva, na č.l. 96 spisu sa nachádza písomnosť Slovenskej sporiteľne, a.s., ktorá súdu oznámila, že nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a žiadna iná písomnosť, ktorá by mala nasvedčovať pravdivosť tvrdenia žalovaného v 2. rade, sa v spise nenachádza.

Z dôvodov, ktoré odvolací súd uviedol, preto rozsudok súdu prvého stupňa postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v zmysle ustanovenia § 224 ods. 4 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 Zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.